

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Μάρτιος - Απρίλιος 2026

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ	2
ΣΩΖΟΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΜΑ.....	2
ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ	16
ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΝΤΟΛΕΣ	16
ΑΣΚΕΙΣΤΕ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ.....	19
ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΆΛΛΟΥΣ	22
ΈΝΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ	25
ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.....	28
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΌΓΜΑ	31
Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ.....	31

Ακολουθήστε μαζί στη Βίβλο σας!

ΣΩΖΟΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΜΑ

*«Θα πάρουν λίγο από
το αίμα και θα το
βάλουν στα δύο
παραστάτια και στο
ανώφλι των σπιτιών
όπου τρώνε το
[Πασχαλινό] αρνί».
Έξοδος 12:7*

Καθώς μπαίνουμε στους ανοιξιάτικους μήνες Μάρτιο και Απρίλιο, χριστιανοί από όλα τα μέρη του κόσμου θα συγκεντρωθούν για να τιμήσουν με ιδιαίτερο τρόπο τον θάνατο και την ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού

Χριστού. Περίπου την ίδια εποχή, οι Εβραίοι θα συγκεντρωθούν επίσης για να γιορτάσουν τη γιορτή του Πάσχα.

Κάθε ομάδα χρησιμοποιεί τα δικά της ημερολόγια και τις μακραίωνες παραδόσεις της για να καθορίσει την ακριβή ημερομηνία εορτασμού αυτών των θρησκευτικών εκδηλώσεων. Μερικές φορές, αυτές οι εκδηλώσεις μπορεί να απέχουν λίγες ημέρες μεταξύ τους, ενώ άλλες φορές μπορεί να απέχουν αρκετές εβδομάδες. Σύμφωνα με τις Γραφές, το πασχαλινό αρνί του Ισραήλ σφαζόνταν την 14η ημέρα του μήνα Αβίβ, που αργότερα ονομάστηκε Νισάν. (Δευτερονόμιο 16:1, Νεεμίας 2:1). Αυτό αντιστοιχεί στους μήνες Μάρτιο ή Απρίλιο, ανάλογα με το έτος.

Αν και τόσο οι Χριστιανοί όσο και οι Εβραίοι γιορτάζουν αυτά τα σημαντικά γεγονότα αυτή την εποχή του χρόνου, λίγοι αντιλαμβάνονται την πραγματική έννοια και σημασία του θανάτου και της ανάστασης του Ιησού, ο οποίος πέθανε ως Σωτήρας της αμαρτωλής ανθρώπινης δημιουργίας. Λίγοι επίσης αντιλαμβάνονται

την πλήρη έννοια του Πάσχα των Εβραίων. Ο απόστολος Πέτρος εξήγησε ότι οι περισσότεροι είναι τυφλοί και δεν μπορούν να εκτιμήσουν τα βαθιά πράγματα του Θεού. «Με τη θεϊκή του δύναμη, ο Θεός μας έχει δώσει όλα όσα χρειαζόμαστε για να ζήσουμε μια ευσεβή ζωή. Έχουμε λάβει όλα αυτά γνωρίζοντάς τον, αυτόν που μας κάλεσε κοντά του με τη θαυμαστή δόξα και υπεροχή του. Αλλά όσοι δεν εξελίσσονται με αυτόν τον τρόπο είναι μυωπικοί ή τυφλοί, ξεχνώντας ότι έχουν καθαριστεί από τις παλιές τους αμαρτίες». (Β' Πέτρου 1:3,9)

Οι οδηγίες του Θεού

Την εποχή που καταγράφηκε η Γραφή που παρουσιάζουμε, ο λαός του Ισραήλ βρισκόταν σε αιχμαλωσία στην Αίγυπτο. Όταν ήρθε η κατάλληλη στιγμή, ο Θεός έδωσε εντολή στους Ισραηλίτες να αλείψουν με το αίμα του σφαγμένου πασχαλινού αρνιού «τα παραστάτια και το ανώφλι των σπιτιών». Τους έδωσε επίσης οδηγίες να ψήσουν το αρνί και να το φάνε με άζυμο ψωμί και πικρά χόρτα. (Εξοδος 12:8) Το πλαίσιο αυτού του κειμένου παρέχει επίσης άλλες σημαντικές λεπτομέρειες και προοπτικές σε σχέση με τις ειδικές οδηγίες του Θεού προς τους Ισραηλίτες.

Διαβάζουμε: «Ο Κύριος έδωσε τις ακόλουθες οδηγίες στον Μωυσή και στον Ααρών: 'Από τώρα και στο εξής, αυτός ο μήνας θα είναι ο πρώτος μήνας του έτους για σας. Ανακοινώστε σε ολόκληρη την κοινότητα του Ισραήλ ότι τη δέκατη ημέρα αυτού του μήνα κάθε οικογένεια πρέπει να επιλέξει ένα αρνί ή ένα κατσικάκι για θυσία, ένα ζώο για κάθε νοικοκυριό. Αν μια οικογένεια είναι πολύ μικρή για να φάει ένα ολόκληρο ζώο, ας το μοιραστεί με μια άλλη οικογένεια της γειτονιάς. Μοιράστε το ζώο ανάλογα με το μέγεθος κάθε οικογένειας και το πόσο μπορούν να φάνε. Το ζώο που θα επιλέξετε πρέπει να είναι αρσενικό ενός έτους, είτε πρόβατο είτε κατσικάκι, χωρίς

ελαττώματα. Φροντίστε ιδιαίτερα το επιλεγμένο ζώο μέχρι το βράδυ της δέκατης τέταρτης ημέρας αυτού του πρώτου μήνα. Τότε, ολόκληρη η κοινότητα του Ισραήλ πρέπει να σφάζει το αρνί ή το κατσικάκι της στο σούρουπο'». (Εξόδος 12:1-6)

Το σφαγμένο αρνί

Αυτές οι ρητές οδηγίες περιέχουν μεγάλο αριθμό σημαντικών συμβολισμών. Για παράδειγμα, η αναφορά στη «γη της Αιγύπτου» υποδηλώνει την παρούσα κυριαρχία του Σατανά πάνω στη γη και τους ανθρώπους της. «Ο θεός αυτού του κόσμου (ο Σατανάς) έχει τυφλώσει τα μυαλά των απίστων, ώστε να μην βλέπουν το φως του ευαγγελίου της δόξας του Χριστού, ο οποίος είναι η εικόνα του Θεού». (Β' Κορινθίους 4:4)

Η «αρχή των μηνών» είναι η βάση για τον υπολογισμό της ακριβούς ημέρας που θα γιορταζόταν το Πάσχα. Η νέα σελήνη που ήταν πιο κοντά στην εαρινή ισημερία σηματοδοτούσε την αρχή του πρώτου εβραϊκού μήνα, του Αβίβ. Το θυσιαζόμενο αρνί έπρεπε να επιλεγεί την «δέκατη ημέρα» του πρώτου μήνα. Αυτό προανήγγειλε τη μελλοντική άφιξη του Ιησού στην Ιερουσαλήμ ως «Αμνός του Θεού, που αφαιρεί την αμαρτία του κόσμου», και την εκπλήρωση της προφητείας του Ζαχαρία. (Ματθαίος 21:1-9, Ιωάννης 1:29, Ζαχαρίας 9:9). Σύμφωνα με την περιγραφή στο κεφάλαιο 12 της Εξόδου, το αρνί έπρεπε να είναι αρσενικό ενός έτους και χωρίς ελάττωμα. Αυτό συμβόλιζε την τελειότητα του Ιησού ως του μελλοντικού άμωμου «Αμνού του Θεού» (Α' Πέτρου 1:19). Το αρνί του Πάσχα σφάζονταν στη «δεκατέταρτη ημέρα του ίδιου μήνα» και τρώγονταν εκείνο το βράδυ. Η γιορτή του Πάσχα, που ονομάζεται επίσης «γιορτή των άζυμων», ξεκινούσε την επόμενη μέρα και διαρκούσε επτά ημέρες. Έξοδος 12:15-17

Πρωτότοκοι — Κάτω από το αίμα

Πέρα από αυτές τις οδηγίες, διαβάζουμε: «Θα περάσω από τη γη της Αιγύπτου αυτή τη νύχτα και θα χτυπήσω όλους τους πρωτότοκους στη γη της Αιγύπτου, τόσο τους ανθρώπους όσο και τα ζώα· και θα εκτελέσω κρίση εναντίον όλων των θεών της Αιγύπτου: Εγώ είμαι ο Κύριος. Και το αίμα θα είναι για σας ως σημάδι στα σπίτια όπου βρίσκεστε, και όταν δω το αίμα, θα περάσω από πάνω σας, και η πληγή δεν θα σας καταστρέψει, όταν χτυπήσω τη γη της Αιγύπτου. Και αυτή η ημέρα θα είναι για σας μνημόσυνη, και θα την τηρείτε ως γιορτή στον Κύριο σε όλες τις γενεές σας, θα την τηρείτε ως γιορτή με διάταγμα για πάντα». Έξοδος 12:12-14

Σε αυτές τις Γραφές, γίνεται αναφορά στο πέραςμα από τη γη της Αιγύπτου «τη νύχτα». Αυτό συμβολίζει τη σκοτεινή νύχτα της αμαρτίας και του θανάτου, από την οποία ο λαός του Θεού έχει περάσει από τότε που ήρθε η Πεντηκοστή. (Κολοσσαείς 1:13, Α' Πέτρου 2:9). Οι «πρωτότοκοι» συμβολίζουν την «εκκλησία των πρωτότοκων, που είναι γραμμένοι στον ουρανό». Αυτοί βρίσκονται κάτω από το αίμα του αμνού και αγωνίζονται να έχουν μερίδιο στην ουράνια φάση της βασιλείας του Χριστού.

Οι πρωτότοκοι του Ισραήλ αργότερα ανταλλάχθηκαν με ολόκληρη τη φυλή του Λευί, η οποία θεωρήθηκε ότι ανήκε στον Θεό. «Και ο Κύριος είπε στον Μωσή: Κοίτα, έχω επιλέξει τους Λευίτες από τους Ισραηλίτες για να υπηρετήσουν ως αντικαταστάτες όλων των πρωτότοκων γιων του λαού του Ισραήλ. Οι Λευίτες ανήκουν σε μένα, γιατί όλοι οι πρωτότοκοι άνδρες είναι δικοί μου. Την ημέρα που χτύπησα όλους τους πρωτότοκους γιους των Αιγυπτίων, ξεχώρισα για τον εαυτό μου όλους τους πρωτότοκους του Ισραήλ, τόσο τους ανθρώπους όσο και τα ζώα. Είναι δικοί μου· εγώ είμαι ο Κύριος». Αριθμοί 3:11-13

Μνημείο ή ανάμνηση

Το αίμα συμβολίζει τη ζωή, και όταν το πασχαλινό αρνί σφαγιάστηκε, συμβόλιζε τη θυσιασμένη ζωή. (Λευιτικό 17:11). Το αίμα του θυσιασμένου αρνιού χρησιμοποιήθηκε τότε σύμφωνα με τη θεία βούληση για να συμβολίσει το πολύτιμο αίμα του Κυρίου μας Ιησού, το οποίο θα χυνόταν για λογαριασμό της αμαρτωλής ανθρώπινης οικογένειας πολλούς αιώνες αργότερα. Το θυσιασμένο αίμα του Κυρίου μας είναι το μόνο μέσο με το οποίο μπορούμε να σωθούμε από την καταδίκη του θανάτου που επιβλήθηκε στον Αδάμ και την Εύα λόγω της ανυπακοής τους στον νόμο του Θεού. (Α' Πέτρου 1:18,19; Αποκάλυψη 1:5)

Ο Θεός έδωσε εντολή στον λαό του Ισραήλ να θυμάται τη συγκεκριμένη ημερομηνία αυτού του γεγονότος και να την τιμά κάθε χρόνο ως ανάμνηση. Είπε: «Αυτή η ημέρα θα είναι για σας μνημόσυνη» (Εξοδος 12:14). Αυτό χρησιμεύει για να απεικονίσει το μεγαλύτερο Μνημόσυνο που θέσπισε ο Ιησούς όταν συγκεντρώθηκε με τους μαθητές του στον επάνω όροφο. Εκείνη τη στιγμή, τους ζήτησε να πάρουν μέρος στο ψωμί, το οποίο, όπως είπε, συμβόλιζε το σώμα του, και στο ποτήρι, το οποίο συμβόλιζε το αίμα της θυσίας του. Στη συνέχεια, τους είπε: «Κάνετε αυτό εις ανάμνησίν μου» (Α' Κορινθίους 11:23-26). Λίγες ώρες αργότερα, θα πέθαινε για τις αμαρτίες του κόσμου.

Αναφερόμενοι στην περιγραφή του Λουκά, διαβάζουμε: «[Ο Ιησούς] πήρε το ψωμί, και αφού ευχαρίστησε, το έκοψε και το έδωσε [στους μαθητές του], λέγοντας: Αυτό είναι το σώμα μου, το οποίο δίνεται για σας. Κάνετε αυτό σε ανάμνησή μου. Και το ποτήρι με τον ίδιο τρόπο μετά το δείπνο, λέγοντας: Αυτό το ποτήρι είναι η καινούργια διαθήκη στο αίμα μου, το οποίο χύνεται για σας». (Λουκάς 22:19,20)

Οι πληγές

Όταν έφτασε η ώρα του Θεού, σηματοδότησε την απελευθέρωση των Ισραηλιτών από την αιγυπτιακή σκλαβιά. Η πολυπόθητη απελευθέρωσή τους είχε φτάσει. Ωστόσο, ο Φαραώ και οι επιστάτες του δεν ήταν διατεθειμένοι να τους αφήσουν ελεύθερους. Αρνήθηκαν να αφήσουν τους Ισραηλίτες να προχωρήσουν προς τη γη της επαγγελίας, την Χαναάν. Ο Κύριος έστειλε τη μία μετά την άλλη διάφορες πληγές στον λαό της Αιγύπτου, αλλά τους έδωσε ανακούφιση όταν ο Φαραώ ζήτησε έλεος και έκανε υποσχέσεις που δεν σκόπευε να τηρήσει. Βλέπε (Έξοδος 7-10)

Τελικά, ο υπηρέτης του Θεού, ο Μωυσής, ανακοίνωσε μια δέκατη και τελευταία πληγή. Μια μεγάλη καταστροφή θα έπληττε τους πρωτότοκους σε κάθε οικογένεια της Αιγύπτου, και όλοι θα πέθαιναν σε μια νύχτα. Στα σπίτια των πιο ταπεινών χωρικών, καθώς και στο παλάτι του Φαραώ, θα γινόταν μεγάλη θρήνος σε όλη την Αίγυπτο, και θα ήταν ευτυχείς να αφήσουν τους Ισραηλίτες να φύγουν. Έξοδος 11:1-8

Όπως είχε ανακοινώσει ο Μωυσής, «Και εκείνη τη νύχτα, τα μεσάνυχτα, ο Κύριος χτύπησε όλους τους πρωτότοκους γιους στη γη της Αιγύπτου, από τον πρωτότοκο γιο του Φαραώ, που καθόταν στον θρόνο του, μέχρι τον πρωτότοκο γιο του φυλακισμένου στο μπουντρούμι. Ακόμη και οι πρωτότοκοι από τα ζώα τους σκοτώθηκαν. Ο Φαραώ και όλοι οι αξιωματούχοι του και όλος ο λαός της Αιγύπτου ξύπνησαν κατά τη διάρκεια της νύχτας, και δυνατά θρήνια ακούγονταν σε όλη τη γη της Αιγύπτου. Δεν υπήρχε ούτε ένα σπίτι όπου δεν είχε πεθάνει κάποιος. Ο Φαραώ έστειλε να φωνάξουν τον Μωυσή και τον Ααρών κατά τη διάρκεια της νύχτας. «Φύγετε!, διέταξε. ‘Αφήστε τον λαό μου και πάρτε μαζί σας τους υπόλοιπους Ισραηλίτες! Πηγαίνετε και λατρεύστε τον Κύριο, όπως ζητήσατε. Πάρτε τα κοπάδια

σας, όπως είπατε, και φύγετε. Πηγαίνετε, αλλά ευλογήστε με καθώς φεύγετε. Όλοι οι Αιγύπτιοι προέτρεπαν τον λαό του Ισραήλ να φύγει από τη γη όσο το δυνατόν γρηγορότερα, γιατί σκέφτονταν: Θα πεθάνουμε όλοι!» (Εξοδος 12:29)

Έτοιμοι για το ταξίδι

Στην *Εξοδο, κεφάλαια 7-10*, σημειώνεται ότι οι τρεις πρώτες πληγές ήταν κοινές για όλους στη γη της Αιγύπτου, συμπεριλαμβανομένης της περιοχής στην οποία ζούσαν οι Ισραηλίτες. Ωστόσο, οι επόμενες έξι πληγές έπληξαν μόνο τις περιοχές που κατοικούσαν οι Αιγύπτιοι. Η δέκατη και τελευταία πληγή κηρύχθηκε κοινή για ολόκληρη τη γη της Αιγύπτου, συμπεριλαμβανομένου του τμήματος που είχε κατανεμηθεί στους Ισραηλίτες, οι οποίοι ήταν κάτω από το αίμα.

Τα παιδιά του Ισραήλ είχαν λάβει οδηγίες να δείξουν την πίστη και την υπακοή τους στο θέλημα του Θεού, προσφέροντας ένα θυσιαζόμενο αρνί, το αίμα του οποίου έπρεπε να ραντιστεί στα παραστάτια και στα υπέρθυρα των θυρών τους, και το κρέας του να καταναλωθεί την ίδια νύχτα, μαζί με πικρά βότανα και άζυμο ψωμί. Είχαν πλήρη πίστη ότι, λόγω του αίματος του αρνιού στα παραστάτια και τα υπέρθυρα των σπιτιών τους, παραμένοντας «κάτω από το αίμα», δεν θα συμμετείχαν στην καταστροφή όταν ο Θεός θα χτυπούσε με θάνατο τους πρωτότοκους της Αιγύπτου. Όσοι έφαγαν από το αρνί περίμεναν με το ραβδί στο χέρι και έτοιμοι για το ταξίδι, περιμένοντας ότι ο Θεός θα έκανε τους Αιγυπτίους να τους αφήσουν να φύγουν. (Εξοδος 12:7-13)

Χαρακτηριστικά του Νόμου

Οι Ισραηλίτες είχαν την εντολή να θυμούνται και να γιορτάζουν κάθε χρόνο αυτή τη γιορτή του Πάσχα που τους δόθηκε από τον Θεό μέσω του Μωυσή. Ήταν μία

από τις μεγαλύτερες εθνικές τους εορτές και εξακολουθεί να γιορτάζεται από τους Εβραίους σε όλα τα μέρη του κόσμου ως ένδειξη του σεβασμού τους για τη σημασία αυτού του αρχαίου εθίμου.

Τα πολλά χαρακτηριστικά του Μωσαϊκού Νόμου σχεδιάστηκαν θεϊκά για να προμηνούν διάφορες ευλογίες που θα χύνονταν πάνω σε όλες τις οικογένειες της γης στον κατάλληλο χρόνο του Θεού και με τη σωστή σειρά. Στην περίπτωση της γιορτής του Πάσχα, ο θάνατος του αρνιού προανήγγειλε τον θάνατο του Ιησού ως τέλειου ανθρώπου. Το ράντισμα με το αίμα του αρνιού συμβόλιζε την απόδοση της αξίας της θυσίας του Ιησού ως λύτρο στην τάξη των περασμένων κατά τη διάρκεια αυτής της νύχτας της αμαρτίας και του θανάτου. Όπως συνέβη με τους Ισραηλίτες, είναι αυτή η τάξη των «πρωτότοκων» που ωφελείται πρώτη από το αίμα του αρνιού που χύθηκε. (Α' Ιωάννη 1:7; Εφεσίους 1:3-7). Μακάριοι είναι εκείνοι των οποίων τα μάτια της πίστης βλέπουν ότι ο Ιησούς ήταν πράγματι ο Αμνός του Θεού. Μέσω του αίματος του Ιησού, η άρση της αμαρτίας του Αδάμ κατέστη δυνατή με την εξόφληση της ποινής του Αδάμ, μιας ποινής με την οποία ολόκληρος ο κόσμος έχασε την εύνοια του Θεού και υποβλήθηκε στη θεία καταδίκη του θανάτου.

Ήταν απαραίτητο, προτού αυτή η κατάρα του θανάτου και οι συνωδίνουσες ωδίνες και ο θρήνος μπορούσε να αρθεί, να ικανοποιηθεί η δικαιοσύνη. Όπως δηλώνουν οι Γραφές: «Επομένως, όπως με την παράβαση ενός [Αδάμ] η κρίση ήρθε σε όλους τους ανθρώπους για καταδίκη, έτσι και με τη δικαιοσύνη ενός [Ιησού] το δωρεάν δώρο ήρθε σε όλους τους ανθρώπους για δικαίωση της ζωής». (Ρωμαίους 5:18)

Τα πρώτα φρούτα

Καθώς ήταν εμπνευσμένος από το Άγιο Πνεύμα του

Θεού, ο Ιωάννης ο Θεολόγος έγραψε: «Και είδα, και ιδού, το Αρνίο στεκόταν στο όρος Σιών, και μαζί Του εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, που είχαν το όνομά Του και το όνομα του Πατέρα Του γραμμένο στα μέτωπά τους. Και άκουσα μια φωνή από τον ουρανό, σαν τον ήχο πολλών νερών και σαν τον ήχο δυνατού κεραυνού, και η φωνή που άκουσα ήταν σαν τον ήχο αρπιστών που έπαιζαν τις άρπες τους. Και τραγουδούσαν ένα καινούργιο τραγούδι μπροστά στο θρόνο και μπροστά στα τέσσερα ζώα και στους πρεσβύτερους· και κανείς δεν μπορούσε να μάθει το τραγούδι εκτός από τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, που είχαν αγοραστεί από τη γη. Αυτοί είναι εκείνοι που δεν έχουν μολυνθεί με γυναίκες, γιατί έχουν διατηρήσει την αγνότητά τους. Αυτοί είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίο όπου κι αν πάει. Αυτοί έχουν αγοραστεί από τους ανθρώπους ως πρώτοι καρποί για τον Θεό και το Αρνίο. (Αποκάλυψη 14:1-4)

Αυτά τα εμπνευσμένα λόγια του Θεού υποδεικνύουν τον δοξασμένο Χριστό, κεφαλή και σώμα, ως «πρώτους καρπούς στον Θεό και στο Αρνίο». Αυτό υπονοεί ότι θα υπάρχουν και «μετέπειτα καρποί» στο τελικό σχέδιο και σκοπό του αγαπημένου μας Ουράνιου Πατέρα. Αυτό είναι πράγματι έτσι. Ο σκοπός του Θεού ήταν να σώσει όλα τα παιδιά του Ισραήλ, όχι μόνο τους πρωτότοκους. Ως έθνος, αντιπροσώπευαν ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια, στην οποία θα δοθεί η ευκαιρία να έρθει σε αρμονία με τον Θεό και να της δοθεί αιώνια ζωή στη μελλοντική γη της επαγγελίας - την αποκατεστημένη τέλεια γη.

Έτσι, ολόκληρος ο λαός του Ισραήλ απελευθερώθηκε θαυματουργικά από τον Κύριο μέσω του Μωυσή. Οδηγήθηκαν από αυτόν σε ένα μονοπάτι που διέσχιζε την Ερυθρά Θάλασσα, το οποίο είχε προετοιμαστεί ειδικά για αυτούς από τη θεϊκή δύναμη που έλεγχε τους ανέμους και

τις παλίρροιες (Εξοδος 14:21-30). Κανένας Ισραηλίτης δεν έμεινε πίσω. Αυτό το θαυμαστό γεγονός απεικονίζει την τελική απελευθέρωση ολόκληρου του κόσμου από τη δύναμη του Σατανά. Όλοι θα έχουν την ευκαιρία να συμμορφωθούν με τους δίκαιους νόμους που θα θεσπιστούν υπό τη διοίκηση της μελλοντικής βασιλείας του Χριστού επί της γης. Πραγματικά, μπορούμε να επαναλάβουμε τα λόγια που έγραψε ο Απόστολος Παύλος όταν είπε ότι ο Χριστός Ιησούς «έδωσε τον εαυτό του ως λύτρο για όλους, για να μαρτυρηθεί εν καιρώ» (Α' Τιμόθεο 2:6)

Δύο εκπληρώσεις

Η απελευθέρωση από τον θάνατο εξαρτιόταν από το αν τα πρωτότοκα παιδιά του Ισραήλ παρέμεναν κάτω από το αίμα του αρνιού όταν ο άγγελος του θανάτου του Θεού περνούσε από δίπλα τους. Ήταν οι μόνοι που βρίσκονταν κάτω από το αίμα και που υπόκειντο στον θάνατο. Όλοι απελευθερώθηκαν εκείνη τη νύχτα, όπως φαίνεται στην εικόνα του Πάσχα. Ως εκ τούτου, τα πρωτότοκα του Ισραήλ ήταν οι άμεσοι δικαιούχοι του ραντίσματος του αίματος του αρνιού.

Κατά τη διάρκεια της παρούσας χριστιανικής εποχής, οι οπαδοί του Ιησού βρίσκονται επίσης κάτω από το αίμα. Έχουν αποδεχτεί την αξία του αίματος του Ιησού και βρίσκονται υπό την προστασία του (Α' Ιωάννη 1:7) Έχουν κληθεί πριν από τον κόσμο. Τα μάτια της κατανόησής τους έχουν ανοίξει για να συνειδητοποιήσουν την κατάσταση της αμαρτίας και της δουλείας τους και την ανάγκη τους για σωτηρία. (Εφεσίους 1:18) Έχουν ανταποκριθεί στη θαυμαστή χάρη του Θεού και έχουν προσφέρει τη ζωή τους σε πλήρη αφιέρωση. (Ρωμαίους 12:1) Λόγω της πίστης τους στο χυμένο αίμα του «Αρνίου του Θεού», έχουν κοινωνία με «τον Πατέρα και με τον Υιό του Ιησού Χριστό». Α'

Ιωάννης 1:3

Ο απόστολος Παύλος εξηγεί ότι η αφιέρωση κατά την παρούσα εποχή σημαίνει βάπτισμα στον θάνατο του Ιησού. «Δεν ξέρετε ότι όσοι βαπτιστήκαμε στον Ιησού Χριστό βαπτιστήκαμε στον θάνατό του; Επομένως, θάφτηκαμε μαζί του με το βάπτισμα στον θάνατο, ώστε, όπως ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς με τη δόξα του Πατέρα, έτσι και εμείς να περπατάμε σε καινούργια ζωή. Γιατί αν έχουμε φυτευτεί μαζί με τον θάνατό του, θα αναστηθούμε και μαζί με την ανάστασή του». Ρωμαίους 6:3-5

Είναι υψίστης σημασίας όσοι έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στον Θεό να συνεχίσουν να μένουν κάτω από το πολύτιμο αίμα του ραντισμού. Γιατί όποιος απομακρυνθεί από αυτή την κατάσταση χάριτος, αυτό σημαίνει ότι αγνοεί το έλεος του αγαπημένου μας Ουράνιου Πατέρα. Θα σήμαινε ότι δεν εκτιμά την καλοσύνη Του, ούτε το μερίδιό του στη σωτηριακή δύναμη του αίματος του Ιησού. «Αν αμαρτάνουμε εσκεμμένα, αφού έχουμε λάβει τη γνώση της αλήθειας, δεν μένει πλέον θυσία για τις αμαρτίες». Εβραίους 10:26

Η απελευθέρωση ολόκληρου του κόσμου

Τα μέλη της «εκκλησίας των πρωτότοκων» έχουν λάβει την αξία του αίματος του Ιησού πριν από τον κόσμο. Ο Χριστός μπήκε «στον ίδιο τον ουρανό, για να εμφανιστεί τώρα ενώπιον του Θεού για χάρη μας» (Εβραίους 9:24). Όταν η εκκλησία ολοκληρωθεί, η αξία του αίματος του Σωτήρα μας θα γίνει διαθέσιμη για ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια. Ο Ιησούς είπε: «Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας, και γνωρίζω τα πρόβατά μου, και τα πρόβατά μου με γνωρίζουν. Όπως ο Πατέρας με γνωρίζει, έτσι και εγώ γνωρίζω τον Πατέρα: και δίνω τη ζωή μου για τα πρόβατα. Και έχω και άλλα πρόβατα, που δεν είναι από αυτό το μαντρί: και αυτά πρέπει να τα φέρω, και θα

ακούσουν τη φωνή μου· και θα είναι ένα μαντρί και ένας ποιμένας». Ιωάννης 10:14-16

Το δεύτερο μεγάλο όφελος που συνέβη στη γη της Αιγύπτου ήταν η απελευθέρωση ολόκληρου του λαού του Ισραήλ, όταν ο Μωυσής τον οδήγησε πέρα από την Ερυθρά Θάλασσα. Αυτό το αξιοσημείωτο γεγονός απεικονίζει την τελική ανάκαμψη ολόκληρης της ανθρωπίνης δημιουργίας από τη δουλεία της αμαρτίας και του θανάτου. Οι υποσχεθείσες ευλογίες θα είναι διαθέσιμες στον κόσμο υπό την εγκαθίδρυση της βασιλείας του Χριστού και σύμφωνα με τους όρους της Νέας Διαθήκης. (Ιερεμίας 31:31-34). Εκείνη την εποχή, όλοι όσοι επιθυμούν να ακολουθήσουν τη δικαιοσύνη και να υπακούσουν στον μεγαλύτερο Μωυσή - τον Κύριό μας Ιησού - θα λάβουν τα δικαιώματα ζωής που χάθηκαν λόγω της αμαρτίας του Αδάμ. Δευτερονόμιο 18:15-19; Πράξεις 3:20-25

Η μακρά νύχτα της αμαρτίας και του θανάτου θα έχει περάσει και θα έχει έρθει η ένδοξη αυγή της απελευθέρωσης. (Ψαλμός 30:5). Ο Χριστός, κεφαλή και σώμα, θα οδηγήσει και θα απελευθερώσει όλο τον Ισραήλ, όλο τον λαό του Θεού. Εκείνη την εποχή, όλοι θα γνωρίζουν και θα χαίρονται να σέβονται, να τιμούν και να υπακούουν στο θέλημα του Θεού. Πράξεις 15:16,17; Ρωμαίους 11:26-36

Ο Χριστός, το Πάσχα μας

Όταν ο απόστολος Παύλος έγραψε στους αδελφούς στην Κόρινθο, τους είπε: «Καθαρίστε το παλιό ζυμάρι, για να γίνετε καινούργιο ζυμάρι, όπως είστε πραγματικά άζυμοι. Διότι ο Χριστός, το Πάσχα μας, έχει θυσιαστεί. Ας γιορτάσουμε λοιπόν τη γιορτή, όχι με παλιό ζυμάρι, το ζυμάρι της κακίας και του κακού, αλλά με το άζυμο ψωμί της ειλικρίνειας και της αλήθειας». (Α' Κορινθίους 5:7,8)

Σε αυτό το εδάφιο, ο απόστολος απευθυνόταν στην

«εκκλησία των πρωτότοκων», των οποίων τα ονόματα είναι γραμμένα στον ουρανό. (Εβραίους 12:23) Τους προειδοποιούσε να καθαρίσουν τον εαυτό τους από κάθε αμαρτία και αδικία, που συμβολίζονται από το προζύμι της κακίας και του κακού. Αντίθετα, έπρεπε να αναζητήσουν τη δικαιοσύνη και την αλήθεια, όπως συμβολίζεται από τη συμμετοχή στο άζυμο ψωμί.

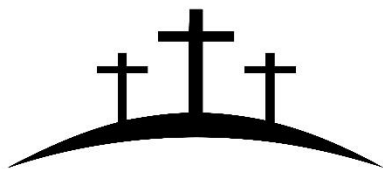
Τρώγοντας το συμβολικό αρνί, οικειοποιούμαστε τα προσόντα του Χριστού. Επίσης, «ντυνόμαστε» τον Χριστό στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, με αποτέλεσμα να μεταμορφωνόμαστε στην ένδοξη εικόνα και τον χαρακτήρα Του (Ρωμαίους 12:2, 13:14, Γαλάτες 3:27) Τρεφόμαστε από αυτόν, όπως οι Εβραίοι τρέφονταν από το πασχαλινό αρνί. Τα πικρά βότανα, που βοηθούσαν και άνοιγαν την όρεξη των Ισραηλιτών, ήταν μια απεικόνιση των πικρών εμπειριών και δοκιμασιών μας. Αυτά μας παρέχονται για να μας βοηθήσουν να απογαλακτιστούμε από τα γήινα πράγματα και μας δίνουν μια αυξανόμενη όρεξη να τρεφόμαστε από το αρνί και το άζυμο ψωμί της Αλήθειας.

Στον κόσμο, δεν έχουμε «μόνιμη πόλη». Αντ' αυτού, ως ξένοι και ταξιδιώτες, προχωράμε με το ραβδί στο χέρι και προετοιμασμένοι για το ταξίδι προς την ουράνια Χαναάν (Εβραίους 13:14, 1 Πέτρου 2:11). Όλες οι ένδοξες ευλογίες που ο αγαπητός μας Ουράνιος Πατέρας έχει φυλάξει για την εκκλησία των πρωτότοκων θα δοθούν σε όσους έχουν πιστέψει πιστά στο «Αρνίο του Θεού» και στην αξία του σωτηριώδους αίματός Του. Εφεσίους 1:3

Ας τηρήσουμε τη γιορτή

Σύντομα, πολλοί θα συγκεντρωθούν και πάλι για να γιορτάσουν την ανάμνηση του θανάτου του Ιησού ως του μεγάλου Πασχαλινού Αρνίου. Καθώς γιορτάζουμε και πάλι τη γιορτή φέτος, ας χαρούμε για το πολύτιμο αίμα του Ιησού. που χύθηκε για χάρη μας και που θα

μαρτυρηθεί στον κόσμο εν καιρώ. «Τώρα, ο Θεός της ειρήνης, που ανέστησε από τους νεκρούς τον Κύριό μας Ιησού, τον μεγάλο ποιμένα των προβάτων, μέσω του αίματος της αιώνιας διαθήκης, να σας κάνει τέλειους σε κάθε καλό έργο για να κάνετε το θέλημά Του, ενεργώντας μέσα σας ό,τι είναι ευάρεστο στα μάτια Του, μέσω του Ιησού Χριστού, στον οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν». Εβραίους 13:20,21 ■

Image©TP71-stock.adobe.com

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΝΤΟΛΕΣ

Βασικά εδάφια: «Και ήρθε ένας από τους γραμματείς, και αφού τους άκουσε να συζητούν, και είδε ότι τους είχε απαντήσει καλά, τον ρώτησε: Ποια είναι η πρώτη εντολή από όλες;»
Μάρκος 12:28

Επιλεγμένα εδάφια:
Μάρκος 12:28-34

Πριν από το σημερινό μάθημα, ο Ιησούς βρέθηκε αντιμέτωπος με τους αρχιερείς και τους πρεσβύτερους στο προαύλιο του Ναού, οι οποίοι τον ρώτησαν με ποια εξουσία κηρύττει (Μάρκος 11:27,28). Σε απάντηση, ο Ιησούς τους

είπε την παραβολή των κακών γεωργών, στην οποία οι κακοί φροντιστές σκότωσαν τον γιο του γαιοκτήμονα. Μέσα από την παραβολή, ο Ιησούς προσδιόρισε σαφώς τους Ιουδαίους θρησκευτικούς ηγέτες ως αυτούς που θα σκότωναν τον Υιό του Θεού, για να διατηρήσουν την εξουσία και την ισχύ τους πάνω στον λαό. Ο Ιησούς απάντησε, όπως καταγράφεται στο κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο: «Η βασιλεία του Θεού θα σας αφαιρεθεί και θα δοθεί σε ένα έθνος που θα φέρει τους καρπούς της». (Ματθαίος 21:43)

Θυμωμένοι από αυτό, οι Φαρισαίοι και άλλοι ηγέτες των Ιουδαίων προσπάθησαν να παγιδεύσουν τον Ιησού με διάφορα ερωτήματα. Οι Φαρισαίοι ρώτησαν αν είναι νόμιμο να πληρώνουν φόρο στον Καίσαρα, στο οποίο ο Δάσκαλος απάντησε: «Δώστε στον Καίσαρα τα του Καίσαρα και στον Θεό τα του Θεού» (Μάρκος 12:13-17) Στη συνέχεια, οι Σαδδουκαίοι ρώτησαν τον Ιησού ποιος

από τους επτά αδελφούς του Σαμβραίου που είχαν παντρευτεί την ίδια γυναίκα θα ήταν ο σύζυγός της στη βασιλεία του. Λόγω της απιστίας τους στην ανάσταση των νεκρών, ο Ιησούς απάντησε λέγοντας: «Το λάθος σας είναι ότι δεν γνωρίζετε τις Γραφές και δεν γνωρίζετε τη δύναμη του Θεού». (Μάρκος 12:24)

Εντυπωσιασμένος από τις απαντήσεις του Ιησού, ένας «γραμματέας» έθεσε την ερώτηση που καταγράφεται στο βασικό μας εδάφιο, ίσως με απόλυτη ειλικρίνεια. Ο Ιησούς απάντησε: «Η πιο σημαντική εντολή είναι αυτή: Άκου, Ισραήλ! Ο Κύριος ο Θεός μας είναι ο ένας και μοναδικός Κύριος. Και πρέπει να αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με όλη σου την καρδιά, με όλη σου την ψυχή, με όλη σου τη διάνοια και με όλη σου τη δύναμη.» (Μάρκος 12:29,30) Πόσο θαυμάσια περιεκτική είναι αυτή η δήλωση του Ιησού, που παρατίθεται απευθείας από το Δευτερονόμιο 6:4,5.

Ο Ιησούς πήγε πέρα από την ερώτηση του γραμματέα, δηλώνοντας ότι μια δεύτερη εντολή σχετίζεται με την πρώτη, δηλαδή «Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν σου». (Μάρκος 12:31). Και πάλι, ο Ιησούς παραθέτει από την Παλαιά Διαθήκη (Λευιτικό 19:18) Πόσα πολλά λέγονται με λίγα λόγια! Η Αγία Γραφή αποκαλύπτει έναν Θεό ελέους, συμπόνιας και αγάπης, όπως αποδεικνύεται από τις παροχές Του για την ευημερία των πλασμάτων Του. Ο Λόγος του Θεού προτρέπει επίσης τα πλάσματά Του να ανταποδίδουν την αγάπη, θέτοντας υψηλά πρότυπα για τη σχέση μας με τον Δημιουργό μας, καθώς και με τους συνανθρώπους μας.

Αυτός ο Νόμος του Θεού δεν έχει ακόμη κατανοηθεί πλήρως. Μια περιορισμένη προσέγγιση αυτού του προτύπου μπορεί να βρεθεί στα γραπτά του Κομφούκιου, σύμφωνα με τα οποία δεν πρέπει να κάνουμε στους άλλους αυτό που δεν θα θέλαμε να κάνουν σε εμάς. Τι αντίθεση, όμως, βλέπουμε όταν το συγκρίνουμε με τις

Γραφές! Αυτό είναι απλώς μια αρνητική δήλωση, ενώ το άλλο είναι θετικό: «Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν σου».

Πράγματι, υπάρχουν πολλά στοιχεία στον νόμο του Θεού που τον χαρακτηρίζουν ως θεϊκό. Πόσο όμορφος θα ήταν ο κόσμος αν οι άνθρωποι ήταν ικανοί και πρόθυμοι να ζουν σύμφωνα με αυτούς τους δύο μεγάλους νόμους. Ο καθένας θα αγαπούσε τον Ουράνιο Πατέρα με όλη του την καρδιά και την ψυχή. Όλοι θα αγαπούσαν τους γείτονές τους όπως τον εαυτό τους, προσπαθώντας να τους υπηρετούν όποτε είχαν την ευκαιρία. Αυτό θα ήταν ο Παράδεισος. Δόξα τω Θεώ, αυτό είναι που μας διαβεβαιώνουν ότι θα γίνει ο κόσμος, όταν ιδρυθεί η Μεσσιανική βασιλεία. ■

Image©Shakhova-stock.adobe.com

ΑΣΚΕΙΣΤΕ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Βασικά εδάφια:
*«Ασκήσου στην
ευσέβεια, διότι η
σωματική άσκηση έχει
μικρή ωφέλεια, η
ευσέβεια όμως είναι
ωφέλιμη για όλα, αφού
έχει υπόσχεση για την
παρούσα ζωή και για τη
μελλοντική».*
Α' Τιμόθεο 4:7,8

Επιλεγμένα εδάφια:
Α' Τιμόθεο 4:7-16

Στην πρώτη επιστολή του Παύλου προς τον Τιμόθεο, ο απόστολος τον αποκαλεί «γιο μου στην πίστη» (Α' Τιμόθεο 1:1,2) Υπάρχουν ενδείξεις ότι ο Τιμόθεος δεν είχε αυτοπεποίθηση όταν ο Παύλος τον κάλεσε για πρώτη φορά να εισέλθει στο υπουργείο. Ο απόστολος του υπενθύμισε στη συνέχεια την πίστη που έδειξαν η μητέρα και η

γιαγιά του και ότι δεν πρέπει να υποκύπτει στο «πνεύμα του φόβου». (Β' Τιμόθεο 1:5-7) Σε άλλη περίπτωση, ο Παύλος ζήτησε από τους Κορινθίους να μην εκφοβίζονται τον Τιμόθεο όταν τον επισκεπτόταν, δείχνοντας ότι είχε συνειδητοποιήσει την πιθανή ανασφάλειά του (Α' Κορινθίους 16:10) Στην επιλεγμένη περικοπή, ο απόστολος προτρέπει τον Τιμόθεο: «Μην αφήνεις κανέναν να σε περιφρονεί επειδή είσαι νέος» (Α' Τιμόθεο 4:12) Αν και έχει προσωπικό χαρακτήρα, η ενθάρρυνση του Παύλου προς τον Τιμόθεο μπορεί να εφαρμοστεί σε κάθε μέλος της εκκλησίας.

Στα βασικά εδάφια, ο Παύλος ενθαρρύνει τον Τιμόθεο να σκεφτεί την αντίθεση μεταξύ σωματικής άσκησης και ευσεβείας. Μια μετάφραση αναφέρει: «Η σωματική άσκηση έχει κάποια αξία, αλλά η ευσεβεία έχει αξία για όλα τα πράγματα, προσφέροντας ελπίδα τόσο για την

παρούσα ζωή όσο και για τη μελλοντική». Πολλές μελέτες έχουν δείξει τα ψυχολογικά οφέλη της άσκησης, όπως μείωση των συμπτωμάτων κατάθλιψης και άγχους, μείωση των επιπέδων στρες και αύξηση της αυτοεκτίμησης και της αυτοπεποίθησης. Ο Παύλος δεν απορρίπτει τη σωματική άσκηση ως χάσιμο χρόνου, αλλά την επαινεί ως κάτι που έχει αξία. Αλλού ο απόστολος δηλώνει ότι το σώμα μας είναι ο ναός του Αγίου Πνεύματος που μας δόθηκε από τον Θεό και αγοράστηκε με το πολύτιμο αίμα του Χριστού. Επομένως, πρέπει να δοξάζουμε τον Θεό διατηρώντας τον εαυτό μας σε καλή φυσική κατάσταση για να τον υπηρετούμε. (Α' Κορινθίους 6:19,20)

Αφού αναγνώρισε την πρακτική αξία της σωματικής άσκησης, ο Παύλος τονίζει αμέσως την ανωτερότητα της άσκησης της «ευσέβειας». Υπενθυμίζει στον Τιμόθεο τις ποιμαντικές του υποχρεώσεις, όχι επειδή τις έχει ξεχάσει ή παραμελήσει, αλλά για να τον ενθαρρύνει να συνεχίσει με αυτόν τον τρόπο. Λέει στον Τιμόθεο να διδάξει την εκκλησία να απορρίπτει και να αποκηρύσσει όλες τις βέβηλες και μυθικές διδασκαλίες και να προτρέπει στην άσκηση της αληθινής ευσεβείας. Πρέπει να ενθαρρύνει τους αδελφούς να αναγνωρίσουν την πιστότητα του Θεού και να δουν την αποδοχή του θεϊκού μηνύματος. Ο Τιμόθεος πρέπει να υπενθυμίζει στους πιστούς το προνόμιο του να εργάζονται και να υποφέρουν προσβολές για χάρη του Χριστού. Πρέπει να τους διδάσκει να «εμπιστεύονται τον ζωντανό Θεό, που είναι ο Σωτήρας όλων των ανθρώπων». (Α' Τιμόθεο 4:7-10)

Ο Παύλος λέει στον νεαρό Τιμόθεο να «είναι παράδειγμα των πιστών» (Α Τιμόθεο 4:12). Τα λόγια, η συμπεριφορά, η αγάπη, το πνεύμα, η πίστη και η αγνότητά του πρέπει να είναι παράδειγμα, όχι μόνο στις δημόσιες ομιλίες του, αλλά και στις καθημερινές του υποθέσεις. Ένα τέτοιο παράδειγμα πρέπει να ξεκινά

εσωτερικά, από την καρδιά και το μυαλό του. Τότε, οι εσωτερικές αρετές του χριστιανικού του χαρακτήρα πρέπει να εκδηλώνονται εξωτερικά στην ομιλία, τη συμπεριφορά και τις πράξεις του. Ο Παύλος ολοκληρώνει την προτροπή του προς τον Τιμόθεο, λέγοντας: «Μέχρι να έρθω, αφιέρωσε τον εαυτό σου στην ανάγνωση, ... στη διδασκαλία. Μην παραμελείς το χάρισμα που είναι μέσα σου, ... Μελέτησε αυτά τα πράγματα, αφιέρωσε τον εαυτό σου εξ ολοκλήρου σε αυτά». (Α' Τιμόθεο 4:13-15)

Η κλήση και η πιστότητα κάθε χριστιανού βασίζονται στις αρχές της «δικαιοσύνης και της αληθινής αγιότητας» (Εφεσίους 4:24). Οι πιστοί καλούνται να αντανakλούν τον χαρακτήρα του Θεού: «Όπως αυτός που σας κάλεσε είναι άγιος, έτσι και εσείς να είστε άγιοι σε κάθε τρόπο ζωής». (Α' Πέτρου 1:15) ■

Image©Gregory Johnston-stock.adobe.com

ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Βασικά εδάφια:
*«Πάντα θα υπάρχουν
φτωχοί στη γη. Γι' αυτό
σας προστάζω να
μοιράζεστε ελεύθερα με
τους φτωχούς και με
τους άλλους Ισραηλίτες
που έχουν ανάγκη».*
Δευτερονόμιο 15:11

Επιλεγμένα εδάφια:
Δευτερονόμιο 15:4-11

Το βιβλίο του Δευτερονομίου έχει περιγραφεί ως μια περίληψη ολόκληρου του νόμου του Θεού. Σχεδόν ολόκληρο το βιβλίο επαναλαμβάνει τις εντολές και τις οδηγίες που ο Θεός είχε δώσει στους Ισραηλίτες μέσω του Μωσή. Ο Θεός έδωσε τον νόμο του στον Ισραήλ ως οδηγίες που

έπρεπε να ακολουθήσουν. Τα ακόλουθα λόγια του Μωσή μας δείχνουν ότι ο νόμος του Θεού είναι ένας οδηγός, για το πώς πρέπει να ζούμε τη ζωή μας. «Ο Κύριος μας πρόσταξε να τηρούμε όλους αυτούς τους νόμους, να φοβόμαστε τον Κύριο τον Θεό μας, για το καλό μας πάντα, ώστε να μας διατηρήσει ζωντανούς, όπως είμαστε σήμερα». (Δευτερονόμιο 6:24)

Με αυτό το υπόβαθρο της καλοσύνης του Θεού, λέει στον Ισραήλ, μέσω του Μωσή, ότι η φτώχεια δεν χρειάζεται να υπάρχει ποτέ στον Ισραήλ, αν ο λαός υπακούει στις εντολές του. Το μάθημά μας βρίσκεται σε ένα τμήμα του Δευτερονόμιου που επικεντρώνεται σε διάφορες οδηγίες σχετικά με τη λατρεία. Το προηγούμενο κεφάλαιο χωρίζει τα ζώα σε καθαρά και ακάθαρτα και παρέχει οδηγίες για την καταβολή των δεκάτων. Το επόμενο κεφάλαιο ασχολείται με τη γιορτή του Πάσχα και άλλες γιορτές του λατρευτικού ημερολογίου των

Ισραηλιτών.

Το Δευτερονόμιο 15 μπορεί να θεωρηθεί ως προοίμιο των λόγων του Θεού που βρίσκονται αργότερα στον Ισαΐα 58:6,7, όπου δηλώνει τι απαιτεί από τη λατρεία: «Δεν είναι αυτή η νηστεία που έχω επιλέξει: να χαλαρώσεις τα δεσμά της αδικίας, να λύσεις τα βαριά φορτία, να αφήσεις τους καταπιεσμένους ελεύθερους και να σπάσεις κάθε ζυγό; Δεν είναι να μοιράζεσαι το ψωμί σου με τον πεινασμένο και να φέρνεις στο σπίτι σου τον φτωχό που έχει εκδιωχθεί; Όταν βλέπεις τον γυμνό, να τον ντύνεις και να μην κρύβεσαι από τη σάρκα σου;»

Το μάθημά μας περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο οι Ισραηλίτες έπρεπε να ζουν τη ζωή τους λατρεύοντας τον Θεό. Έπρεπε να τηρούν το σαββατικό έτος κάθε έβδομο έτος, οπότε και τα χρέη έπρεπε να συγχωρούνται (Δευτερονόμιο 15:1-3) Έπρεπε να ανοίγουν τις καρδιές και τα χέρια τους σε όσους είχαν ανάγκη, παρέχοντάς τους ό,τι τους έλειπε. (Δευτερονόμιο 15:7-10). Δεν έπρεπε να υπάρχουν όροι. Αν υπήρχε ανάγκη, έπρεπε να ικανοποιείται. Δεν θα υπήρχαν φτωχοί ανάμεσά τους αν τηρούσαν πιστά τις εντολές του Θεού.

Στην Παλαιά Διαθήκη, ο Κύριος έθεσε σαφώς ενώπιον των Ισραηλιτών την επίγεια ευημερία ως ανταμοιβή για την υπακοή και την πίστη σε αυτόν και στους νόμους του. Αυτό έχει αποτελέσει εμπόδιο για όσους δεν αναγνωρίζουν το γεγονός της διακοπής της διαθήκης που έλαβε χώρα λόγω του έργου του Ιησού. Πολλοί έχουν εφαρμόσει λανθασμένα την υπόσχεση της ευημερίας στους χριστιανούς, και αυτό το λάθος έχει οδηγήσει σε σύγχυση.

Η γήινη ευημερία στην παρούσα εποχή δεν έχει υποσχεθεί στους πιστούς χριστιανούς. Ας ασκήσουμε λοιπόν τον νόμο της αγάπης προς τους άλλους, όπως μας δίδαξε ο απόστολος Ιωάννης: «Ο Ιησούς Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας. Και εμείς πρέπει να θυσιάζουμε τη

ζωή μας για τους αδελφούς και τις αδελφές μας. Αν κάποιος έχει υλικά αγαθά και βλέπει έναν αδελφό ή μια αδελφή σε ανάγκη, αλλά δεν τους λυπάται, πώς μπορεί η αγάπη του Θεού να είναι μέσα σε αυτόν τον άνθρωπο; Αγαπητά μου παιδιά, ας μην αγαπάμε με λόγια ή με ομιλία, αλλά με πράξεις και με αλήθεια». (Α' Ιωάννης 3:16-18) ■

Image©Alex-stock.adobe.com

ΈΝΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ

Βασικά εδάφια: «Δεν υπάρχει ούτε Ιουδαίος ούτε Έλληνας, δεν υπάρχει ούτε δούλος ούτε ελεύθερος, δεν υπάρχει ούτε άνδρας ούτε γυναίκα, διότι όλοι είστε ένα εν Χριστώ Ιησού». *Γαλάτες 3:28*

Επιλεγμένα εδάφια:
Γαλάτες 3:24-29

Όταν ο Ιησούς έστειλε για πρώτη φορά τους μαθητές του να κηρύξουν τη βασιλεία των ουρανών, τους έδωσε οδηγίες να πάνε μόνο στα «χαμένα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ» (Ματθαίος 10:5-7) Αυτό ήταν σύμφωνο με το γεγονός ότι ο Ισραήλ ήταν ακόμα ο λαός της διαθήκης του Θεού, αν και αυτό θα άλλαζε σύντομα.

Στην επιλεγμένη περικοπή της σημερινής ημέρας, ο Παύλος εξηγεί τι θα έπρεπε να είχαν συνειδητοποιήσει οι Ισραηλίτες που αναζητούσαν καθοδήγηση μέσω της διαθήκης του Νόμου: «Ο νόμος ήταν ο παιδαγωγός μας για να μας φέρει στον Χριστό, ώστε να δικαιωθούμε από την πίστη. Αλλά αφού ήρθε η πίστη, δεν είμαστε πλέον υπό παιδαγωγό». (Γαλάτες 3:24,25)

Ο σημερινός βασικός στίχος είναι η δήλωση του Παύλου ότι όλες οι διακρίσεις που υπήρχαν παλαιότερα υπό τον Μωσαϊκό Νόμο είχαν πλέον εξαλειφθεί, αφού ο Ιησούς είχε πεθάνει ως λύτρο «για όλους» (Α' Τιμόθεο 2:5,6) Ως αποτέλεσμα, όλοι όσοι είχαν «αντιά να ακούσουν» μπορούσαν να έρθουν στον Χριστό (Μάρκος 4:9). Η θέση του χριστιανού στα μάτια του Θεού ήταν πλέον αυτή ενός νέου πλάσματος. (Β' Κορινθίους 5:17) Το Ευαγγέλιο ήταν δωρεάν για όλους, και η θέση του ατόμου στα μάτια του Θεού θα ήταν ως μέλος του

Χριστού: «Αν ανήκετε στον Χριστό, τότε είστε αληθινοί απόγονοι του Αβραάμ και κληρονόμοι της υπόσχεσης». (Γαλάτες 3:29)

Οι Ιουδαίοι δεν έπρεπε να πιστεύουν ότι η εύνοια που είχε δοθεί στο έθνος τους στο παρελθόν θα τους εξασφάλιζε προνομιακή θέση στη χριστιανική αδελφότητα. Ομοίως, οι Εθνικοί δεν έπρεπε να πιστεύουν ότι, επειδή οι Ιουδαίοι, ως έθνος, είχαν αποκοπεί από την προηγούμενη εύνοια του Νόμου της Διαθήκης, θα ήταν μη ευνοημένοι ως άτομα στα μάτια του Κυρίου. Και οι δύο έπρεπε να γνωρίζουν ότι ο Θεός θα αγνοούσε εφεξής τις φυσικές διαφορές τους ως προς την εθνικότητα και θα ανταμείβονταν ο καθένας, Εβραίος ή Εθνικός, σύμφωνα με την πίστη του ως μέλος του ενός «σώματος του Χριστού». (Α' Κορινθίους 12:12,13)

Η πρακτική της κατοχής δούλων ήταν ένας ρυθμιζόμενος θεσμός στο Ισραήλ και εξακολουθούσε να εφαρμόζεται στην εποχή του Παύλου. Δεν λέει ότι ένας δούλος που γίνεται μέλος του σώματος του Χριστού είναι ελεύθερος να αγνοήσει τις επιθυμίες του κυρίου του. Αντίθετα, λέει ότι ο Κύριος μπορεί να ευλογήσει τον δούλο σαν να ήταν «ελεύθερος» εν Χριστώ. (Α' Κορινθίους 7:21,22) Από ορισμένες απόψεις, η θέση του δούλου θα ήταν πιο ευνοϊκή για την απόκτηση της ταπεινότητας του χαρακτήρα που είναι απαραίτητη για να αποκτήσει κανείς μερίδιο στην ουράνια βασιλεία από ό,τι η θέση του κυρίου. Ωστόσο, ανεξάρτητα από αυτό, ο δούλος έπρεπε να γνωρίζει ότι ο Κύριος δεν έδινε σημασία στη γήινη θέση του όσον αφορά την ουράνια ελπίδα του.

Ενώ οι Εβραίες γυναίκες συχνά απολάμβαναν περισσότερη ελευθερία από ό,τι οι γυναίκες άλλων αρχαίων πολιτισμών, οι πατριαρχικοί νόμοι του Ισραήλ τις περιόριζαν κυρίως στον οικιακό χώρο, υπεύθυνες για την ανατροφή των παιδιών και την οικογενειακή ζωή. Η

ιεροσύνη τις απέκλειε και, με λίγες αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, είχαν περιορισμένη πρόσβαση στον Ναό. Ο Παύλος τώρα διακηρύσσει ότι αυτοί οι πατριαρχικοί νόμοι δεν ισχύουν πλέον για τα «παιδιά του Θεού μέσω της πίστης στον Ιησού Χριστό». (Γαλάτες 3:26)

Χαιρόμαστε που έχουμε το προνόμιο να μοιραζόμαστε το Ευαγγέλιο με όλους. Ας είμαστε πιστοί στη μεγάλη αποστολή του Ιησού να διακηρύξουμε το «ευαγγέλιο της βασιλείας» ως μάρτυρες σε όλο τον κόσμο. (Ματθαίος 24:14) ■

Image©Alex-stock.adobe.com

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Βασικά εδάφια: «*Λαοί
από πολλά έθνη θα
έρθουν και θα πουν:
Ελάτε, ας ανέβουμε στο
βουνό του Κυρίου, στο
σπίτι του Θεού του
Ιακώβ. Εκεί θα μας
διδάξει τους δρόμους
του, και θα
περπατήσουμε στα
μονοπάτια του. Γιατί η
διδασκαλία του Κυρίου
θα βγει από τη Σιών, ο
λόγος του θα βγει από
την Ιερουσαλήμ.*
Ησαΐας 2:3

Επιλεγμένα εδάφια:
Ησαΐας 2:2-4

Η ευλογία ολόκληρου του ανθρώπινου γένους είναι το κεντρικό θέμα της Βίβλου. Κανείς που έχει γεννηθεί δεν θα στερηθεί την ευκαιρία να βιώσει τα ευλογημένα αποτελέσματα της βασιλείας του Θεού. Ο Θεός το δήλωσε για πρώτη φορά μέσω της υπόσχεσής του στον Αβραάμ: «Εγώ ο ίδιος ορκίστηκα, λέει ο Κύριος, επειδή έκανες αυτό το πράγμα και δεν κράτησες τον γιο σου, τον μοναδικό σου γιο: ότι θα σε ευλογήσω και θα πολλαπλασιάσω το

σπέρμα σου όπως τα αστέρια του ουρανού και όπως την άμμο που είναι στην ακτή της θάλασσας· ... Και στο σπέρμα σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης». (Γένεση 22:16-18)

Ο βασικός μας στίχος μιλά προφητικά για τη βασιλεία που υποσχέθηκε ο Θεός, οι νόμοι του οποίου θα βγουν «από τη Σιών». Στην Παλαιά Διαθήκη, το όρος Σιών βρισκόταν στην Ιερουσαλήμ και αναγνωριζόταν ως έδρα της κυβέρνησης του Ισραήλ. Η Καινή Διαθήκη αντιπαραβάλλει αυτό με τη συμβολική πνευματική Σιών.

Εδώ, οι οπαδοί του Χριστού αναφέρονται ως «οι πρωτότοκοι που είναι γραμμένοι στους ουρανούς» που έρχονται στην «πόλη του ζωντανού Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ», σηματοδοτώντας την εκπλήρωση της προφητείας του Ησαΐα για τη Σιών. (Εβραίους 12:22-24)

Ο απόστολος Πέτρος χρησιμοποιεί επίσης την εικόνα της Σιών για να περιγράψει τους οπαδούς του Χριστού ως ζωντανές πέτρες, χτισμένες σε έναν πνευματικό ναό, με τον Χριστό ως ακρογωνιαίο λίθο, τοποθετημένο στη Σιών. Έτσι, ο Πέτρος συνδέει τη Σιών της Παλαιάς Διαθήκης με την εκκλησία της Καινής Διαθήκης. 1 Πέτρου 2:4-6

Ο Ιησούς κήρυξε τη βασιλεία του Θεού σε όλους όσους είχαν αυτιά να ακούσουν. (Μάρκος 1:14· Λουκάς 4:43) Σε αυτούς, απηύθυνε επίσης την πρόσκληση: «Αν κάποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του κάθε μέρα και ας με ακολουθήσει». (Λουκάς 9:23). Μέσα σε λίγα μόνο χρόνια μετά την ανάστασή του από τους νεκρούς, το μήνυμα του Ευαγγελίου είχε αρχίσει να διαδίδεται σε όλα τα έθνη. (Πράξεις 1:8) Αυτό έγινε ιδιαίτερα εμφανές σε όσους επιθυμούσαν να γίνουν μέλη της τάξης της Σιών, στους οποίους ισχύουν τα εξής λόγια: «Πιστό είναι το ρητό: Εάν πεθάνουμε μαζί του, θα ζήσουμε και μαζί του. Εάν υποφέρουμε, θα βασιλέψουμε και μαζί του». (Β' Τιμόθεο 2:11,12)

Αυτό το Ευαγγέλιο κηρύττεται εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια, αλλά η τάξη της Σιών δεν έχει ακόμη συμπληρωθεί. Το επίπεδο είναι υψηλό και δεν είναι ελκυστικό για τους περισσότερους. Ο Ιησούς δήλωσε: «Πολλοί είναι οι κλητοί, αλλά λίγοι οι εκλεκτοί» (Ματθαίος 22:14) Έτσι, ο κόσμος συνεχίζει να περιμένει τη βασιλεία του Θεού. Ωστόσο, αυτή θα έρθει σίγουρα, όπως είπε ο Ιησούς στην πρότυπη προσευχή του. (Ματθαίος 6:10)

Ολοκληρώνουμε το μάθημά μας με αυτά τα λόγια από το όραμα του Ιωάννη: «Είδα τέσσερις αγγέλους να στέκονται στις τέσσερις γωνίες της γης. Κρατούσαν τους τέσσερις ανέμους της γης, ώστε να μην φυσάει άνεμος πάνω στη γη, στη θάλασσα ή σε κανένα δέντρο. Είδα έναν άλλο άγγελο να έρχεται από την ανατολή, που είχε τη σφραγίδα του ζωντανού Θεού. Φώναξε: «Μην βλάψετε τη γη, τη θάλασσα ή τα δέντρα, μέχρι να σημαδέψουμε τους δούλους του Θεού μας με μια σφραγίδα στο μέτωπό τους. Άκουσα τον αριθμό εκείνων που σφραγίστηκαν: 144.000». (Αποκάλυψη 7:1-4) ■

Image©Mallva-stock.adobe.com

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

«Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήρθε για να υπηρετηθεί, αλλά για να υπηρετήσει και να δώσει τη ζωή του ως λύτρο για πολλούς». Μάρκος 10:45

Η διακονία του Ιησού πλησίαζε στο τέλος της. Για περισσότερα από τρία χρόνια ο Κύριος καλούσε τους μαθητές του και τους δίδασκε. Αυτοί είχαν φτάσει να τον αναγνωρίζουν ως τον Μεσσία, τον κληρονόμο όλων των υποσχέσεων του Θεού, αυτόν μέσω του οποίου θα ιδρυόταν η μεσσιανική βασιλεία, που θα ευλογούσε όλες τις οικογένειες της ανθρωπότητας – τόσο τους νεκρούς όσο και τους ζωντανούς. (Γένεση 22:18· Γαλάτες 3:8).

Ο Κύριος τους είχε διαβεβαιώσει ότι, αν παρέμεναν πιστοί, θα κάθονταν μαζί του στον θρόνο του (Ματθαίος 19:28). Ωστόσο, δεν τους είχε πει ότι η βασιλεία του θα ήταν πνευματική και ότι θα χρειαζόταν την «αλλαγή» της «πρώτης ανάστασης» για να γίνουν μέτοχοι της. (Α' Κορινθίους 15:51,52· Αποκάλυψη 20:6) Δεν τους είχε ακόμη ξεκαθαρίσει το γεγονός ότι θα περνούσε μια ολόκληρη εποχή πριν μπορέσουν να γίνουν μέτοχοι της βασιλείας και η ίδια η βασιλεία να καθιερωθεί μεταξύ των ανθρώπων. Ωστόσο, είχε υπονοήσει όλα αυτά. Είχε πει: «Έχω ακόμη πολλά να σας πω, αλλά δεν μπορείτε να τα αντέξετε τώρα. Όταν όμως έρθει εκείνος, το πνεύμα της αλήθειας, ... θα σας αναγγείλει τα μελλοντικά πράγματα». (Ιωάννης 16:12,13)

Ωστόσο, ο Ιησούς άρχισε να αποκαλύπτει στους

μαθητές ένα μέρος των ειδήσεων που ήταν απαραίτητο να γνωρίζουν και να εκτιμήσουν, για να μην καταβληθούν εντελώς και αποθαρρυνθούν. Τους είπε ότι θα ανέβαινε στην Ιερουσαλήμ, ότι θα υπέφερε πολλά και θα σκοτωνόταν. Ο Πέτρος, πάντα θαρραλέος, αυτή τη φορά προκάλεσε στον εαυτό του μια αυστηρή επίπληξη. Προσπάθησε να διορθώσει τον Δάσκαλο. «Ποτέ, Κύριε! είπε. Αυτό δεν θα σου συμβεί ποτέ!» Ο Πέτρος πίστευε ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας του Ισραήλ και ότι επρόκειτο να ιδρύσει τη βασιλεία του. Του ήταν αδιανόητο ότι ο Κύριος θα σκοτωνόταν. Ωστόσο, ο Ιησούς επέπληξε τον Πέτρο, λέγοντας: «Φύγε από πίσω μου, Σατανά, είσαι σκάνδαλο για μένα, γιατί δεν σκέφτεσαι τα πράγματα του Θεού, αλλά τα ανθρώπινα». (Ματθαίος 16:21-23)

Στο ίδιο μάθημα, ο Ιησούς πρόσθεσε επίσης τη δήλωση ότι «θα αναστηθεί την τρίτη ημέρα» (Ματθαίος 16:21) Ωστόσο, επειδή οι μαθητές δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την ιδέα ότι ο Ιησούς θα πέθαινε, αυτά τα πρόσθετα λόγια πρέπει να τους φάνηκαν επίσης σαν ένα «σκοτεινό ρητό» του Δασκάλου που φαινόταν τόσο μυστηριώδες. Ίσως θυμήθηκαν επίσης τα λόγια του Ιησού σε μια άλλη περίπτωση: «Εάν δεν φάτε τη σάρκα του Υιού του ανθρώπου και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε ζωή μέσα σας» (Ιωάννης 6:53) Αυτή ήταν μια άλλη δύσκολη δήλωση που δεν μπορούσαν να καταλάβουν.

Υπήρχαν πολλές περιπτώσεις όπου οι μαθητές δεν μπορούσαν να κατανοήσουν το νόημα των λόγων του Δασκάλου· συχνά φαινόταν τόσο διαφορετικά από αυτά που περίμεναν. Προς τιμήν τους, είχαν αρκετή πίστη για να συνεχίσουν να ακολουθούν τον Ιησού, αλλά πώς μπορούσαν να κατανοήσουν τα λόγια που έλεγε; Μόνο μετά την Πεντηκοστή κατάλαβαν πλήρως την κατάσταση και αυτά που τους είχε πει ο Ιησούς (Πράξεις 2:1-4). Εκεί, το Άγιο Πνεύμα άρχισε να τους εξηγεί τη θεία διάταξη

του μυστηρίου - ότι τα παθήματα του Χριστού, συμπεριλαμβανομένων των μελών του σώματός του, της εκκλησίας, πρέπει να προηγηθούν πριν αποκαλυφθεί η δόξα του βασιλείου και αρχίσουν οι ευλογίες για τον κόσμο. (Α' Πέτρου 1:11)

Στη δεξιά και στην αριστερή πλευρά

Ένα άλλο από τα Ευαγγέλια μας λέει ότι η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωάννη ήρθε μαζί τους και εξέφρασε την παράκλησή τους: «Δώσε στους δύο γιους μου να καθίσουν, ο ένας στα δεξιά σου και ο άλλος στα αριστερά σου, στη βασιλεία σου» (Ματθαίος 20:20,21) Πίστευαν ότι η ώρα για τη διανομή των τιμών της βασιλείας ήταν πολύ κοντά. Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι αυτοί οι δύο αγαπητοί μαθητές επιδίωκαν θέσεις πιο κοντά στον Δάσκαλο μόνο από φιλοδοξία. Πιστεύουμε μάλλον ότι αγαπούσαν τον Κύριο πολύ και γι' αυτό σκέφτηκαν ότι θα μπορούσαν να εκτιμήσουν την εγγύτητα μαζί Του περισσότερο από ό,τι ίσως κάποιοι άλλοι μαθητές. Πράγματι, τους επιτράπηκε να πλησιάσουν περισσότερο από την πλειονότητα των δώδεκα. Σε αρκετές ειδικές περιπτώσεις ο Κύριος πήρε μαζί του τον ίδιο τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, καθώς και τον Πέτρο. Ήταν μαζί του στο ιερό βουνό, στην ανάσταση της κόρης του Ιαείρου και στον κήπο της Γεσθημανής (Ματθαίος 17:1-5, Λουκάς 8:41,42,49-56, Μάρκος 14:32-34) Ήταν πιστοί μαθητές τους οποίους ο Κύριος αγαπούσε πολύ.

Ας προσέξουμε προσεκτικά τα λόγια του Ιησού. Δήλωσε ότι, ενώ θα υπήρχαν θέσεις προνομίου στο βασίλειό του, αυτές δεν θα τις μοίραζε ο ίδιος, αλλά ο Πατέρας. Είπε: «Το να καθίσουν στα δεξιά μου και στα αριστερά μου δεν είναι δικό μου να το δώσω, αλλά θα δοθεί σε εκείνους για τους οποίους είναι προετοιμασμένο από τον Πατέρα μου». (Ματθαίος 20:23)

Ο Πατέρας είναι ο εκπρόσωπος της απόλυτης

δικαιοσύνης και ευθύτητας. Οι θέσεις στην ουράνια φάση της χιλιετούς βασιλείας, όποια μορφή και αν έχουν, δεν θα δοθούν με βάση την απλή ευνοιοκρατία, αλλά με βάση την πίστη και τα προσόντα, και όλα θα γίνουν με χάρη. (Εφεσίους 2:8). Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς θα έχει την υψηλότερη θέση, επειδή είναι άξιος. «Άξιος είναι ο Αμνός που σφαγιάστηκε να λάβει δύναμη, και πλούτη, και σοφία, και ισχύ, και τιμή, και δόξα, και ευλογία». (Αποκάλυψη 5:12) Πράγματι, ο Πατέρας έχει δώσει στον Κύριό μας τιμή και μεγάλη δόξα, εξυψώνοντάς τον στα δεξιά του. Η κορύφωση της δόξας της βασιλείας του θα έρθει όταν η εκκλησία, το σώμα του Χριστού, θα έχει ολοκληρωθεί και όλοι οι «κλητοί, εκλεκτοί και πιστοί» θα έχουν λάβει το υποσχεθέν «στεφάνι της ζωής». (Αποκάλυψη 17:14· 2:10)

Ποια βασιλεία εννοείται

Για πολλούς αιώνες επικρατούσε σύγχυση μεταξύ των χριστιανών σχετικά με το βασίλειο του Μεσσία, το οποίο αναφερόταν συχνά από τον Ιησού και τους αποστόλους. Ωστόσο, δεν υπήρχε σύγχυση στην αρχή, ούτε για σχεδόν διακόσια χρόνια μετά την εποχή του Ιησού. Η Πρώιμη Εκκλησία κατανοούσε πολύ καλά την υπόσχεση ότι ο Μεσσίας θα ερχόταν για δεύτερη φορά. Θα δεχόταν την εκκλησία στη δόξα μαζί του και θα εγκαθίδρυε τη βασιλεία της θεϊκής δύναμης για την κυριαρχία του κόσμου και την υποταγή όλων των πραγμάτων στη θέληση του Θεού. Και γνώριζαν ότι αυτό το μεσσιανικό βασίλειο θα χρειαζόταν χίλια χρόνια για να εκπληρώσει την αποστολή του. (Ιωάννης 14:2,3· Ματθαίος 25:31· Αποκάλυψη 20:6)

Ωστόσο, σταδιακά εμφανίστηκε μια θεωρία σύμφωνα με την οποία η εκκλησία στη γη θα οργανωνόταν ως βασιλεία του Μεσσία και θα κατακτούσε τον κόσμο πριν από τη Δευτέρα Παρουσία του Ιησού. Αυτή η αντιβιβλική

άποψη άλλαξε όλη την πορεία της εκκλησιαστικής ιστορίας. Δεν ήταν πλέον η κήρυξη του Ευαγγελίου με σκοπό να καλέσει και να τελειοποιήσει ένα «μικρό ποίμνιο», που θα είχε αυτί που ακούει και καρδιά που εκτιμά, για να τα προετοιμάσει για την τιμή και τη δόξα της βασιλείας. (Λουκάς 12:32) Αντίθετα, η πορεία άλλαξε δραματικά. Έκτοτε, η προσπάθεια ήταν να κατακτηθεί η πολιτική εξουσία. Ξεκίνησαν οι ίντριγκες, διατυπώθηκαν ψευδείς ισχυρισμοί και έγινε προσπάθεια να αποκτηθεί ο έλεγχος των βασιλέων και των εθνών. Χρησιμοποιήθηκαν διωγμοί και, στο μέτρο του δυνατού, οι πολιτικοί ηγέτες παρασύρθηκαν και απειλήθηκαν, προκειμένου να καθιερωθεί η παγκόσμια κυριαρχία της εκκλησίας.

Για κάποιο διάστημα, αυτές οι προσπάθειες ευδοκίμησαν, αλλά από τις αρχές του 19ου αιώνα η ιδέα της εκκλησιαστικής κυριαρχίας στη γη έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Στη σύγχυση που προκλήθηκε, πολλοί έχασαν κάθε πίστη στο μεσσιανικό βασίλειο και λίγοι το προσδοκούν κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Σε αμνηχανία, ορισμένοι συζητούν για ένα πνευματικό βασίλειο που κατοικεί απλώς στις καρδιές των πιστών. Άλλοι πιστεύουν ότι η βασιλεία του Χριστού εκπροσωπείται τώρα στις μεγάλες κυβερνήσεις του κόσμου. Ωστόσο, αυτοί μπερδεύονται ακόμη περισσότερο όταν σκέφτονται γιατί ορισμένα τμήματα του βασιλείου του Μεσσία έχουν δημιουργήσει μεγάλους στρατούς για να πολεμήσουν ή να καταστρέψουν άλλα τμήματα του ίδιου βασιλείου.

Το αποτέλεσμα όλης αυτής της σύγχυσης είναι ότι για πολλούς που δηλώνουν χριστιανοί, οι διδασκαλίες της Βίβλου απλά δεν φαίνονται συνεπείς ή λογικές. Διαφορετικά, θα έβλεπαν ότι ο Ιάκωβος, ο Ιωάννης και οι άλλοι απόστολοι δεν θα μπορούσαν να καθίσουν σε «δώδεκα θρόνους» χωρίς να υπάρχει ένα βασίλειο που να

κυβερνά. (Ματθαίος 19:28). Θα έβλεπαν επίσης ότι η βασιλεία πρέπει να είναι ακόμα μελλοντική, σε αρμονία με την προσευχή του Κυρίου: «Ελθέτω η βασιλεία Σου. Γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθαίος 6:10) Καθώς επιδιώκουμε να γνωρίσουμε και να κατανοήσουμε περισσότερο το σχέδιο σωτηρίας του Θεού, πρέπει να μελετάμε τη Βίβλο με ευλάβεια και να «ερευνάμε τις Γραφές» καθημερινά. (Ιωάννης 5:39, Πράξεις 17:11) Με αυτόν τον τρόπο, θα λάβουμε μεγάλες ευλογίες και θα αντιληφθούμε ότι η ένδοξη βασιλεία του Μεσσία, αν και δεν έχει ακόμη ιδρυθεί στη γη, είναι «κοντά, ακόμη και στις πόρτες». (Ματθαίος 24:33)

«Είστε ικανοί»

Στους δύο αγαπητούς μαθητές και τη μητέρα τους, που ζήτησαν για αυτούς θέσεις κοντά στον Δάσκαλο στη βασιλεία, ο Ιησούς τους γνωστοποίησε το γεγονός ότι οποιαδήποτε θέση στην ουράνια βασιλεία θα απαιτούσε την εκπλήρωση ορισμένων προϋποθέσεων. Δεν αρκούσε το γεγονός ότι είχαν κληθεί να γίνουν μαθητές. Δεν αρκούσε το γεγονός ότι είχαν παραδώσει τα πάντα για να ακολουθήσουν τον Κύριο, ότι είχαν μείνει μαζί Του, είχαν μάθει τις διδασκαλίες Του και τις είχαν αποδεχτεί. Πρέπει να υπάρχει κάτι περισσότερο, αλλιώς δεν θα μπορούσαν να εισέλθουν στην πνευματική φάση του βασιλείου.

Ο Δάσκαλος δήλωσε αυτούς τους όρους, λέγοντας: «Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι που θα πλώ εγώ και να βαπτιστείτε με το βάπτισμα με το οποίο βαπτίζομαι εγώ;» (Ματθαίος 20:22) Τι εννοούσε; Ποια ήταν η σημασία του «ποτηριού» και του «βαπτίσματος» στα οποία αναφερόταν ο Ιησούς, τα οποία, όπως είπε, δεν αφορούσαν μόνο τον ίδιο, αλλά και όσους θα γίνονταν πιστοί οπαδοί του;

Απαντάμε ότι το «ποτήρι» του Ιησού ήταν αυτό στο οποίο αναφερόταν αλλού, λέγοντας: «Το ποτήρι που μου

έδωσε ο Πατέρας μου, δεν θα το πιάω;» (Ιωάννης 18:11)
Στη θεία διάταξη, ο Θεός είχε ήδη ορίσει ότι όποιος θα του ανατεθεί η δόξα, η τιμή και η εξουσία της μεσσιανικής βασιλείας για την ευλογία του κόσμου, πρέπει πρώτα να αποδείξει την πίστη που αξίζει αυτή η τιμή και η δόξα. Στην περίπτωση του ίδιου του Ιησού, το ποτήρι σήμαινε όλες εκείνες τις εμπειρίες της υπηρεσίας, της ταπείνωσης, της ντροπής, της θυσίας και του πόνου, τις οποίες υπέμεινε πιστά κατά τη διάρκεια των τρεισήμισι χρόνων της επίγειας διακονίας του και τις οποίες ολοκλήρωσε πλήρως στον Γολγοθά, όταν φώναξε: «Τετέλεσται» (Ιωάννης 19:30)

Ως μαθητές του Χριστού, πρέπει να ακολουθήσουμε το παράδειγμα που μας έδωσε, καθώς περνάμε από παρόμοιες εμπειρίες με αυτές που πέρασε εκείνος. Θα επιτύχουμε να γίνουμε συγκληρονόμοι με τον Κύριο στη δόξα, την τιμή και τη δύναμη του βασιλείου του, μόνο αν πρώτα δείξουμε πίστη και αφοσίωση σε σχέση με τα παθήματα, τις θυσίες και την υπηρεσία, καθώς βαδίζουμε στα βήματά του. (Ρωμαίους 8:17· 2 Τιμόθεο 2:11,12)

Όταν ο Ιησούς μίλησε για το «βάπτισμα με το οποίο βαπτίζομαι», αναφερόταν στο βάπτισμα του σε θυσιαστικό θάνατο. Λίγο αργότερα, μίλησε ξανά για αυτό, λέγοντας: «Έχω ένα βάπτισμα να υποστώ, και τι πίεση νιώθω μέχρι να ολοκληρωθεί!» (Λουκάς 12:50). Το βάπτισμα με νερό του Κυρίου στην αρχή του έργου του ήταν απλώς ένα σύμβολο του αληθινού βαπτίσματός του. Η κατάδυσή του στο νερό, η ταφή του σε αυτό και η ανάστασή του από αυτό συμβόλιζαν την κατάδυσή του στον θυσιαστικό θάνατο και την ανάστασή του από αυτόν. Το πραγματικό βάπτισμά του στον θάνατο διήρκεσε τρεισήμισι χρόνια, από τον Ιορδάνη μέχρι τον Γολγοθά. Όταν φώναξε στον σταυρό: «Τετέλεσται», εννοούσε ότι το βάπτισμα του στο θάνατο είχε ολοκληρωθεί. Την τρίτη ημέρα, με τη μεγάλη δύναμη του

Πατέρα, αναστήθηκε από εκείνη την κατάσταση του βαπτίσματος στον θάνατο και ανέβηκε στα δεξιά του Πατέρα, θέση την οποία θα κατέχει για πάντα. (Εφεσίους 1:19-22, Κολοσσαείς 3:1, Εβραίους 1:1-3)

Αυτό ήταν το βάπτισμα του Ιησού. Σήμαινε την πλήρη αποκήρυξη όλων των γήινων δικαιωμάτων. Τώρα ρώτησε τους αγαπητούς μαθητές του αν ήταν έτοιμοι και πρόθυμοι να τον ακολουθήσουν σε αυτό το βαθμό - να μοιραστούν το ποτήρι της υπηρεσίας, της θυσίας και του πόνου του, καθώς και το βάπτισμα του στο θάνατο. (Ρωμαίους 6:3-5) Μόνο ακολουθώντας τον πιστά θα μπορούσαν να ελπίζουν να έχουν μερίδιο στο ουράνιο βασίλειό του. Η ίδια αρχή ισχύει για όλους τους οπαδούς του Ιησού. Εναπόκειται σε καθέναν από εμάς να αποφασίσει αν θα πιει από το ποτήρι του και αν θα μοιραστεί το βάπτισμα του στο θάνατο. Μόνο οι ταπεινοί, αυτοθυσιάζόμενοι, θα είναι σε θέση ή πρόθυμοι να βιώσουν μια τέτοια εμπειρία.

Εφαρμόζοντας τα παραπάνω στις απόψεις που έχουν τόσοι πολλοί για τη βασιλεία, μπορούμε να θέσουμε τα εξής ερωτήματα. Πώς θα μπορούσαν αυτά τα συναισθήματα να ισχύουν για τα διάφορα βασίλεια της γης; Είναι απαραίτητο οι ηγέτες της γης να συμμετάσχουν στα παθήματα και τη θυσία του Χριστού μέχρι θανάτου, προτού μπορέσουν να βασιλέψουν; Είναι πολύ δύσκολο να γίνει κανείς μέλος των γήινων θεσμών που ονομάζονται εκκλησία του Χριστού; Απαιτείται αυταπάρνηση για να γίνει κανείς μέλος τους; Είναι όλοι όσοι ανήκουν σε αυτές «θαμμένοι» μαζί με τον Χριστό στο βάπτισμα — στο θάνατό του; Συμμετέχουν όλοι στα παθήματά του; Σίγουρα όχι! Μόνο μια σωστή άποψη για το ουράνιο βασίλειο ταιριάζει με αυτές τις διαφορές δηλώσεις. Πρέπει να καταλάβουμε ότι είναι το «πολύτιμο μαργαριτάρι» που πρέπει να αποκτήσουμε, για το οποίο πρέπει να θυσιάσουμε όλα τα άλλα. (Ματθαίος 13:46)

«Είμαστε ικανοί»

Στην περιγραφή αυτού του περιστατικού, οι μαθητές απάντησαν στον Ιησού: «Είμαστε ικανοί», δηλαδή, ήταν πρόθυμοι να αναλάβουν να πιούν από το ποτήρι του Κυρίου και να συμμετάσχουν στο βάπτισμά του. (Ματθαίος 20:22). Δεν ήξεραν ακριβώς τι σήμαινε όλο αυτό, αλλά ήταν ικανοί και πρόθυμοι να κάνουν ό,τι τους διέταζε ο Ιησούς. Έτσι πρέπει να είναι όλοι όσοι, όπως εκείνοι οι πιστοί μαθητές, θα είναι «περισσότερο από νικητές» και θα μοιραστούν με τον Λυτρωτή τη δόξα, την τιμή και την αθανασία που υποσχέθηκε στα μέλη του «σώματός» του, την εκκλησία. (Ρωμαίους 8:37, 2:7, Α' Κορινθίους 12:27)

Στην υπό εξέταση περιγραφή, ο Ιησούς απάντησε στους μαθητές: «Θα πιείτε πράγματι από το ποτήρι μου και θα βαπτιστείτε με το βάπτισμα με το οποίο βαπτίζομαι εγώ» (Ματθαίος 20:23). Η προθυμία εκ μέρους τους είναι το μόνο που ο Κύριος μπορούσε λογικά να απαιτήσει από τους μαθητές του. Κανείς από εμάς δεν έχει τη δύναμη και την ικανότητα που είχε ο Ιησούς. Είμαστε αμαρτωλοί από τη φύση μας. Αυτός ήταν «άγιος, αθώος, αμόλυντος, χωρισμένος από τους αμαρτωλούς» (Εβραίους 7:26) Επομένως, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να δεσμευτούμε να πράττουμε το σωστό. Ο Κύριος πρέπει να μας πάρει υπό την προστασία Του και να μας οδηγήσει στο σχολείο της θλίψης και της εμπειρίας. Τότε θα μας δώσει τα απαραίτητα μαθήματα για να αποδείξουμε την αφοσίωση και την πίστη μας, ακόμη και μέχρι θανάτου. Πόσο ευγενικό είναι το γεγονός ότι, λόγω της αδυναμίας μας ως μέλη της πεπτωκυίας φυλής, ο Θεός μας έχει δώσει στον Σωτήρα έναν «ελεήμονα και πιστό αρχιερέα» (Εβραίους 2:17) Έτσι, μόνο μέσω του Ιησού μπορούμε να ελπίζουμε να φτάσουμε στο ουράνιο βασίλειο.

Ο αρχιυπηρέτης — ο πιο τιμημένος

Οι άλλοι απόστολοι ήταν αγανακτισμένοι που ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, μαζί με τη μητέρα τους, έκαναν ένα τέτοιο αίτημα (Ματθαίος 20:24). Ωστόσο, το περιστατικό έδωσε στον Ιησού την ευκαιρία να θέσει τις κατευθυντήριες γραμμές που πρέπει να διέπουν το τι θα αποτελεί μεγαλείο στο μεσσιανικό βασίλειο. Όποιος υπηρετεί τους άλλους περισσότερο, με ταπεινότητα και αγάπη, θα αποδεικνύει έτσι στον Θεό ότι είναι πιο κατάλληλος για μια υψηλότερη θέση. (Γαλάτες 5:13) Αυτό διαφέρει, όπως λέει ο Ιησούς, από τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, όπου η κυριαρχία συνήθως δεν περιλαμβάνει την υπηρεσία προς τους άλλους, αλλά το να υπηρετείται κανείς. (Λουκάς 22:25,26)

Ο κανόνας του βασιλείου θα είναι ότι αυτός που υπηρετεί περισσότερο θα έχει την υψηλότερη τιμή. Ο ίδιος ο Ιησούς είναι κατά κύριο λόγο υπηρέτης πάνω από όλους τους άλλους. Έτσι, η θέση του είναι η υψηλότερη στο βασίλειο από θεία πρόβλεψη, και οι άλλοι θα βρίσκονται δίπλα του ανάλογα με το πόσο έχουν το πνεύμα της αγάπης, της υπηρεσίας, της υπακοής και της πίστης του. Στους οπαδούς του, ο Δάσκαλος είπε: «Όποιος θέλει να με υπηρετήσει, πρέπει να με ακολουθήσει, γιατί οι υπηρέτες μου πρέπει να είναι εκεί όπου είμαι εγώ. Και ο Πατέρας θα τιμήσει όποιον με υπηρετεί». (Ιωάννης 12:26) ■

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΛΕΪΠΝΟ 2026

Η κατάλληλη ημερομηνία για την παρατήρηση του Μνημείου του Ιησού είναι μετά το ηλιοβασίλεμα την Τρίτη, 31 Μαρτίου.
